

РЕШЕНИЕ

№ 999

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Машев

Членове: Златина Рубиева
Петя Алексиева

при участието на секретаря Мария Ив. Крайнова
като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно гражданско дело
№ 20211000503138 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 263926/15.06.2021 г., постановено по гр. д. № 16731/2019 г. по описа на СГС, I ГО, 14 с-в, частично са уважени предявените от „Юробанк България“ АД (универсален правопреемник на „Арфа Банк“-клон България) срещу С. Г. Н. (солидарен длъжник на кредитополучателя Ж. Н. Н., починал преди образуване на процесното заповедно производство) и Н. Ж. Н. (наследник на кредитополучателя Ж. Н. Н.) кумулативно обективно и пасивно субективно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ и по чл. 92, ал. 1 ЗЗД за установяване със сила на пресъдено нещо, че ответниците дължат солидарно следните удостоверени в Заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, издадена по ч. гр. д. № 38427/2019 г. по описа на СРС, 165 с-в, парични притезания: 1) 116618, евро – **остатъкът** от предоставения кредит по Договор за кредит № 538-77/07.10.2008 г. „Продукт Нов Алфа кредит за покупка, строителство и ремонт“, ведно със законната мораторна лихва от 04.07.2019 г. до окончателното ѝ заплащане (този иск е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 122528,80 евро); 2) 5535,15 евро – възнаградителна лихва, изтекла за периода от 05.07.2016 г. до 22.02.2019 г. (този иск е отхвърлен за разликата до пълния му предявен размер от 6180,29 евро); 3) 3099,26 евро – мораторна неустойка (т. нар. наказателна лихва), изтекла за периода от 05.07.2016 г. до 02.07.2019 г. и 897,28 лв. – разноси за заплатена такса за подновяване на ипотеката. Изцяло отхвърлен е и искът за установяване съществуването на вземането в размер на сумата от 143,69 евро,

представляваща сборът от заплатени застрахователни премии.

За да постанови решението, първоинстанционният съд е достигнал до правния извод, че въз основа Договор за кредит № 538-77/2008, Продукт Нов алфа кредит за покупка, строителство и ремонт от 07.10.2008 г. между праводателя на ищеца (при настъпилото универсално правоприемство - след прехвърляне на търговско предприятие по смисъла на чл. 15 ТЗ) и кредитополучателя Ж. Н. Н. е възникнало действително търговско правоотношение, по силата на което „Арфа Банк“-клон България се е задължило и е предоставило на кредитополучателя сумата от 132000 евро, а последният е следвало да върне отпуснатия кредит на месечни разсрочени погасителни вноски за срок от 17 години. Точното изпълнение на поетите парични задължения по породеното кредитно правоотношение било гарантирано чрез учредено лично обезпечение (пасивна солидарност) от ответницата С. Г. Н.. СГС е съобразил, че с влязло в сила Решение от 13.02.2017 г., постановено по гр. д. № 13980/2014 г., ответниците в настоящото исково производство дължат на ищеца (като правоприменик на „Алфа банк“ - чрез клона му в България) и сумата от 5967,31 евро - неплатена главница за периода от 05.09.2011 г. до **05.09.2013 г.**, като са приети за неравноправни следните клаузи от процесния договор за банков кредит: по чл. 13.2. от ОУ и т. 1.1. от Анекса. При служебното изследване за неравноправност на уговорки в процесния договор СГС е достигнал до правния извод, че уговорките в Анекс № 1/30.07.2010 г., въз основа на който е реструктуриран кредитът (с обединяване в едно главно задължение на всички породени до този момент главни и акцесорни вземания), чрез капитализиране на възнаградителната лихва, са нищожни поради противоречието им с повелителни правила на закона - арг. чл. 10, ал. 3 ЗЗД, поради което размерът на изискуемите парични задължения, предмет на настоящото исково производство, трябва да се определи съобразно **първоначалния** погасителен план. Приел е, че надлежно - с връчване на уведомление до ответниците, банката е превърнала разсроченото главно лихвоносно парично задължение (предоставения кредит) в незабавно (предсрочно) изискуем, поради което, при съобразяване на уговорените главни и акцесорни задължения по първоначалния погасителен план, както и частично заплатените до обявяване на кредита за предсрочно изискуем кредит суми, е достигнал до правния извод, че остатъчната главница е в размер на сумата от 119821,93 евро, но предявеният главен положителен установителен иск трябва да бъде уважен до размера от 116618,90 евро, тъй като за периода от 05.10.2013 г. до 04.07.2014 г. разсрочените погасителни вноски (от 1 до 9 по таблицата, намираща се на л. 121, към заключението на ССЕ) са покрити с изтекла обща (5-годишна) погасителна давност (общо за сумата от 3203,03 евро). С оглед на така изяснените правнорелевантни факти е счел за частично основателен иска за установяване съществуването на възнаградителната лихва, респ. за изцяло основателен иска за установяване съществуването на мораторна неустойка (за релевантния период), както и иска за възстановяване на заплатената такса за подновяване на ипотеката. Като неоснователен е отхвърлен искът за възстановяване на заплатените от банката застрахователни премии по договора за застраховка „Финансов риск“.

Така постановеното решение в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК е обжалвано от

ответниците в частта, в която са уважени предявените кумулативно обективно съединени положителни установителни искове за установяване съществуването на процесните вземания – остатъка на усвоения, но невърнат кредит, ведно с уговорената възнаградителна лихва, мораторна неустойка и такса за подновяване на вписаната ипотека. Въззивниците поддържат правния довод, че не са изяснени претенциите на ищеца - „не е посочен периодът за дължима главница, точният ѝ размер и начинът ѝ на изчисляването, още повече че има влязло в сила решение”. Навеждат доводи за недоказаност на твърдяната предсрочна изискуемост на кредита, тъй като не е установено, че надлежно е била уведомена от банката за настъпване на материалноправните предпоставки, обуславящи превръщането на разсроченото главно парично задължение (главницата) в предсрочно (незабавно) изискуемо поради преустановяване изпълнението на повтарящите се месечни задължения за заплащане на уговорените анюитетни вноски. Поддържат, че определени клаузи в договора за банков кредит и анекса към него са нищожни поради тяхната неравноправност, и тъй като посоченият ГПР е определен най-общо, целият договор е нищожен. Считат, че анюитетните вноски представляват по своето правно естество периодични задължения, поради което за тях е приложима кратката (3-годишната), а не общата (5-годишната) погасителна давност.

Въззиваемият е подал в срок отговор на въззивната жалба, в който поддържа становище за нейната неоснователност.

Ищецът не е обжалвал първоинстанционното решение в частта, в която предявените кумулативно пасивно субективно и обективно съединени положителни установителни искове са отхвърлени: 1) над сумата от 116618 евро до пълния му предявен размер от 122528,80 евро, представляваща остатъкът от предоставения кредит по Договор за кредит № 538-77/07.10.2008 г. „Продукт Нов Алфа кредит за покупка, строителство и ремонт“, ведно със законната мораторна лихва от 04.07.2019 г. до окончателното ѝ заплащане; 2) над сумата от 5535,15 евро до пълния му предявен размер от 6180,29 евро, представляваща възнаградителна лихва, изтекла за периода от 05.07.2016 г. до 22.02.2019 г. и 3) за сумата от 143,69 евро, представляваща заплатени застрахователни премии, поради което в тази част то е влязло в сила и въззивният съд не дължи произнасяне.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е частично основателна.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СГС, I ГО, 14 състав, е бил сезиран с кумулативно обективно и пасивно субективно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във

вр. с чл. 430, ал. 1 и ал. 2 ТЗ.

Не е спорно между страните, а и от Договор за кредит № 538-77/07.10.2008 г. „Продукт Нов Алфа кредит за покупка, строителство и ремонт“ се установява, че между праводателя на ищеца („Алфа Банка“ А. Е. - чрез своя клон, регистриран в Република България) и наследника на ответниците (Ж. Н. Н., починал преди подаване на заявлението за издаване на Заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК) е сключен договор за банков кредит, като в изпълнение на поетото договорно задължение банката е предоставила на кредитополучателя кредит в размер на сумата от 132000 евро, който е следвало да бъде върнат за срок от 17 години на разсрочени анюитетни вноски, включващи и уговорената възнаградителна лихва (при фиксирана ставка от 3,9% за първата година, а за останалия период: при нефиксирана лихва в размер на 12-месечния Euribor + надбавка от 2%). Точното изпълнение на поетите от кредитополучателя парични задължения по кредитното правоотношение са били обезпечени чрез поемане на солидарна отговорност от ответницата С. Г. Н. (съпруга на кредитополучателя).

В клаузата на чл. 28.1. от Общите условия към договора е уговорено потестативно право на банката с едностранно волеизявление да превърне разсроченото главно лихвоносно задължение в изцяло предсрочно изискуемо – „при просрочие в пълното или частичното плащане на която и да е погасителна вноска по кредита“, следователно и при неизпълнение на месечно правно задължение за връщане на предоставения кредит, ведно с дължимата възнаградителна лихва – при настъпване на тяхната изискуемост.

Установява се, че с Договор за прехвърляне на търговско предприятие, сключен в изискуемата по чл. 15, ал. 1 ТЗ (в релевантната редакция) форма (писмена с нотариална заверка подписите), ищцовата банка е придобила при универсално правоприемство всички субективни права, правни задължения и фактически отношения, включени в търговското предприятие на праводателя „Алфа Банка“ А. Е. - чрез своя клон, регистриран в Република България, вкл. и паричните вземания, породени от процесния договор за банков кредит. Следователно, при настъпилото универсално правоприемство праводателят не е бил длъжен да уведоми длъжника за новия кредитор (процесните вземания не са прехвърлени при частно правоприемство - цесия), както неоснователно поддържат въззивниците.

Първоинстанционният съд, приемайки, че страните в настоящото съдебно производство са обвързани от обективните и субективните предели на силата на пресъдено нещо, формирана от влязлото в сила решение, с което е разрешен предходен правен спор (за дължимите анюитетни вноски по процесното кредитно правоотношение, чиято изискуемост е настъпила през периода от 05.09.2011 г. до **05.09.2013 г.**), е достигнал до правния извод, че е обвързан от влязлото в сила Решение, постановено по гр. д. № 13980/2014 г. по описа на СГС, 19 с-в и по конкретно в частта, в която е прието за установено, че клаузите, уговорени в чл. 13.2. от ОУ и т. 1.1. от Анекса са нищожни поради тяхната неравноправност по смисъла на чл. 143 ЗЗП. От друга страна, задълбочено анализирайки предметното съдържание на Анекс № 1/30.07.2010 г. към процесния договор за кредит, с което чрез т. нар. реструктуриране на кредита се е достигнало да капитализиране на вече изтекла лихва

(чрез включването ѝ към главното парично задължение, което служи за основа за начисляване на нова възнаградителна лихва), е приел, че това допълнително съглашение е нищожно поради нарушаване на повелителна разпоредба на закона - арг. чл. 10, ал. 3 ЗЗД, поради което при определяне на действителния размер на уговорените парични задължения (главница и възнаградителна лихва) се е ръководил единствено от първоначално уговорените в договор за банков кредит клаузи, вкл. и от структурата на дълга, установена в първоначалния погасителен план.

Тъй като ищецът не е обжалвал първоинстанционното решение в частта, в която са отхвърлени предявените иски (за главница и възнаградителната лихва, изчислени именно по първоначалния погасителен план), въззивният съд не може да достигне до различен правен извод (но и това правно съждение на СГС се възприема изцяло от САС), а следва също да се ръководи от уговорените клаузи в процесния договор и структурата на дълга (главницата и възнаградителната лихва, включена в съответната анюитетна вноска), установен в първоначалния погасителен план - този подход е по-благоприятен за кредитополучателите, поради което изцяло неоснователни са поддържаните и пред въззивната инстанция правни доводи на ответниците, че трябва да се обсъждат допълнителни погасителни планове (те твърдят, че страните са установявали различни погасителни планове, но не заявяват, че съобразно тях те е следвало да заплатят по-ниска лихвена ставка; напротив - твърдят, че банката едностранно е увеличавала лихвената ставка, но това обстоятелство не е взето предвид от първоинстанционния съд при формиране на неговото вътрешно убеждение).

Само за пълнота на изложението трябва да се изясни, че в договора за банков кредит по един ясен и съвършено разбираем за кредитополучателя и солидарния длъжник начин са уговорени размера и вида на всички насрещни парични престации (главница, възнаградителна лихва и такси - кредитът е в размер на 132000 евро, който следва да бъде погасен на разсрочени анюитетни вноски за срок от 17 години, при възнаградителна лихва в размер на 3,9% за първата година и 12 месечния Euribor + надбавка от 2%; такси за разглеждане на документите за кредит, и такса за управление и обработка на кредита - съгласно уговорките по чл. 5 от договора). Следователно, в тази част тези уговорки не са неравноправни по смисъла на чл. 143 ЗЗП и не е основание целият договор да бъде приет за нищожен. От друга страна, едва с приеманата на правната норма, уредена в чл. 10а, ал. 2 ЗПК (в сила от 23.07.2014 г.), на която не е придадено ретроактивно действие - арг. § 13 от ПЗР на ЗПК, нов (за породените от процесния договор парични задължения обаче се прилагат правните норми, уредени в отменения ЗПК), се регламентира нормативна забрана кредиторът да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.

Неоснователен се явява и основният довод на въззивниците, че не е посочен периодът за дължима главница, точният ѝ размер и начинът ѝ на изчисляването, при все че има влязло в сила решение за част от главницата. Изрично в исковата молба са изложени фактически и правни твърдения, че по предходното заповедно производство, образувано по

ч. гр. д. № 39791/2013 г. по описа на СРС, 40 с-в, са претендирани вземания по процесното кредитно правоотношение за предходен на исковия период, които са станали изискуеми до **м. 09.2013 г.**, като със заявлението, по което е образувано заповедно производство по ч. гр. д. № 38427/2019 г. по описа на СРС, 165 с-в (процесното), са претендирани паричните вземания, предмет на **настоящото** исково производство, вкл. и **остатъчната** главница (извън тази част, която е била предявена в предходното заповедно, респ. исково производство). Именно съгласно тези обстоятелства, които очертават основанието на настоящите искове, първоинстанционният съд се е произнесъл, като е допуснал за изследване от ССЕ факти, възникнали след **05.09.2013 г.**

От приетата от СГС като компетентно изготвена и неоспорена от страните ССЕ, съобразила изплатените доброволно суми по процесното кредитно правоотношение, се изяснява, че **остатъкът** от невърнатия кредит - след **05.09.2013 г.** (по първоначалния погасителен план - без необоснованото увеличаване на лихвената ставка), възлиза на сумата от 124586,24 евро, а при съобразяване на извършеното на 27.06.2019 г. (преди подаване на процесното заявление за издаване на Заповед за незабавно изпълнение) частично плащане на главницата (в размер на 4764,31 евро) - **119821,89 евро**. Но при правилната констатация на първоинстанционния съд, че за разсрочените погасителни вноски (вкл. и за главницата) е изтекла общата (5-годишната) давност за периода от 05.10.2013 г. до 04.07.2014 г. (общо за сумата от 3203,03 евро), **остатъчната** дължима главница е в размер на 116618,90 евро, до който размер законосъобразно е уважен главният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 430, ал. 1 ТЗ.

От събраните по делото доказателства (от л. 29 до л. 31, вкл.) се установява, че ЧСИ М. П. е връчил надлежно (арг. чл. 44, ал. 1 ГПК и чл. 46, ал. 2 ГПК, във вр. с чл. 50 ЗННД) - на 22.02.2019 г., уведомлението, адресирано до ответниците от банката, с което тя е обявила кредита за предсрочно изискуем. Тъй като длъжниците не доказаха до края на съдебното дирене и пред настоящата съдебна инстанция, че от 2013 г. до този момент са изпълнили точно своите парични задължения (за заплащане на уговорените анюитетни вноски по първоначалния погасителен план), са настъпили всички материални предпоставки, уговорени в клаузата на т. 28.1. от ОУ към процесния договор за банков кредит, за превръщане на разсроченото главно парично задължение (главницата) в предсрочно (незабавно) изискуемо, считана от 22.02.2019 г., т.е. преди подаване на процесното заявление за издаване на Заповед за незабавно изпълнение (в този смисъл са задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения, дадени в т. 18 от ТР № 4/18.06.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013 г., ОСГТК). Както е изяснено в Определението на САС, постановено по реда на чл. 267, ал. 1 ГПК, съществен за спора не представлява фактът точно кой служител при ЧСИ е връчил Поканата-Уведомление за предсрочната изискуемост на кредита на длъжниците, а дали то е достигнало до тяхното знание.

От друга страна, дори и до подаване на заявлението за издаване на Заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК банката да не бе надлежно упражнила потестативното право с едностранно волеизявление да обяви кредита за предсрочно изискуем, съобразно

задължителните за правосъдните органи тълкувателни разяснения, дадени в ТР № 8/2.04.2019 г. на ВКС по т. д. № 8/2017 г., ОСГТК, съдът по исковото производство трябва да вземе предвид на основание чл. 235, ал. 3 ГПК **новонастъпилите** обстоятелства, като уважи установителния положителен иск по чл. 422, ал. 1 ГПК за всички изискуеми към края на съдебното дирене пред въззивния съд погасителни вноски (в този случай обаче, с оглед диспозитивното начало – арг. чл. 6, ал. 2 ГПК, трябва да се съобрази дали ищецът-заявител е претендирал със заявлението по чл. 417, т. 2 ГПК възнаградителни лихви, включени в погасителните вноски след твърдяната, но недоказана предсрочна изискуемост), като непосочването в заявлението за издаване на Заповед за незабавно изпълнение по чл. 417, т. 2 ГПК и в исковата молба по чл. 422, ал. 1 ГПК на **изискуемите** и **неизискуемите** погасителни вноски до **подаване** на заявлението по чл. 417, т. 2 ГПК **не обуславя** редовността и основателността на иска по чл. 422, ал. 1 ГПК.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изразеното в постановеното по реда на чл. 290 ГПК Решение № 10/25.02.2020 г. на ВКС по т. д. № 16/2019 г., II т. о., ТК правно схващане, че в случай че са настъпили материалните предпоставки за предсрочната изискуемост на кредита (преди подаване на заявлението по чл. 417 ГПК или **след подаването му**), изявлението за обявяване на кредита за предсрочно изискуем може да бъде обективизирано както в исковата молба по реда на **чл. 422, ал. 1 ГПК**, така и в отделен документ, който е приложен към тази искова молба – в този случай материалноправните последици на това волеизявление настъпват с връчване на препис от исковата молба с приложенията на ответника-длъжник - „При предявен осъдителен иск по общия ред /общ исков процес или производство по търговски спорове/ с твърдение в исковата молба за настъпила предсрочна изискуемост на кредита, но действително обявена предсрочна изискуемост в хода на исковото производство, този факт следва да бъде взет предвид на основание чл. 235, ал. 3 ГПК... Положението на кредитора не следва да бъде **по-неблагоприятно** вследствие иницирирането на заповедно производство, отколкото ако е предявен осъдителен иск за вземането по общия ред... Възможно е преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение **да са настъпили предпоставките** за упражняване на потестативното право за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, но банката да не го е упражнила към този момент... Посоченото Тълкувателно решение (б. н. т. 1 от ТР № 8/02.04.2019 г. по т. д. № 8/2017 г. на ОСГТК на ВКС) не разглежда хипотезата, когато предсрочната изискуемост е обявена на длъжника **в хода на исковото производство**... Изявлението на банката за обявяване на кредита за предсрочно изискуем може да бъде инкорпорирано в **исковата молба или в отделен документ**, който е представен като приложение **към исковата молба**. В тези случаи изявлението поражда правни последици **с връчването на препис от исковата молба** с приложенията към нея на ответника – кредитополучател, ако са налице и предвидените в договора за кредит **обективни** предпоставки за загубване преимуществото на срока. Упражняването на това потестативно право на банката и в този смисъл настъпването на предсрочната изискуемост на кредита **в хода на исковото производство** представлява факт от значение за съществуването на претендираното право на вземане за главница и възнаградителни лихви,

който следва да бъде взет предвид от съда на основание чл. 235, ал. 3 ГПК”.

В исковата молба изрично се заявява, че солидарните длъжници не са изпълнили своите задължения по „последователни месечни погасителни вноски”, като процесната Покана-Уведомление, с която се обявява кредитът за предсрочно изискуем, е връчена на ответниците на 11.08.2020 г., ведно с препис от исковата молба (чрез техния пълномощник адв. Ив. И.), поради което следва да се приеме, че най-късно в този момент е обявена предсрочната изискуемост на кредита (със заплатената на 27.06.2019 г. сума в размер на 4764,31 евро не са погасени всички изискуеми до този момент погасителни вноски - от м. 10.2013 г. до м. 06.2019 г.), поради което законосъобразно СГС е уважил предявеният главен установителен иск за сумата от 116618,90 евро.

Макар и изискуемостта на съответната анюитетна вноски да настъпва всеки месец, паричните задължения по тях се погасяват не с кратката (3-годишната), а с общата (5-годишната) давност, тъй като те не представляват периодични престации - за да не стане незабавно изискуемо главното парично задължение за връщане на предоставения кредит (арг. чл. 69, ал. 1 ЗЗД), страните са го разсрочили, но то по своето правно естество е единно, а не представлява предмет на отделни, периодични или повтарящи се престации. В този смисъл е и посочената от първоинстанционен съд практика на ВКС, която настоящият съдебен състав напълно споделя.

Както е изяснено в обжалваното решение (с цитиране на относимото тълкувателно решение на ВКС), а и в Определението на САС, постановено по реда на чл. 267, ал. 1 ГПК (при обосноваване на правното становище на въззивния съд за неоснователност на новите доказателствени искания), извършените плащания в изпълнителния процес са ирелевантни за правилното решаване на правния спор, предмет на делото. Те ще бъдат взети предвид именно по изпълнителното дело при съобразяване на **действителния** размер на главните и акцесорните задължения, установени в настоящото исково производство.

Тъй като липсва съответен правен довод във въззивната жалба за необоснованост на решението в частта, в която са уважени предявените акцесорни иски за заплащане на възнаградителна лихва, мораторна неустойка (т. нар. наказателна лихва) и разноски за подновяване на учредената ипотека, въззивният съд, след като установи, че и в тази част обжалваният съдебен акт е действителен, допустим и не е постановен при нарушение на императивни материални правила на закона, трябва да потвърди обжалваното решение - в обжалваната част (от друга страна, от ССЕ се изяснява, че размерът на възнаградителната лихва, изтекла за периода от 05.07.2016 г. до 22.02.2019 г., възлиза на сумата от 5535,15 евро; на мораторната неустойка, изтекла за периода от 05.07.2016 г. до 02.07.2019 г., на сумата от 3146,28 евро, като банката е заплатила такса за подновяване на учреденото вещно обезпечение сумата от 897,28 лв.).

Тъй като правният извод, до който настоящата съдебна инстанция достигна, съвпада изцяло с правните съждения на първоинстанционния съд, въззивната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а обжалваното решение да бъде потвърдено в обжалваната

му част.

При този изход на правния спор, предмет на въззивното производство, въззиваемият би имал право на разноси, но макар и да е направил в отговора на въззивната жалба съответно искане, не са представени доказателства за тяхното извършване.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 263926/15.06.2021 г., постановено по гр. д. № 16731/2019 г. по описа на СГС, I ГО, 14 с-в - в обжалваната му част.

РЕШЕНИЕ в останалата част като необжалвано е влязло в сила.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл. 280 ГПК в 1-месечен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от настоящото Решение да се връчи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____